

Tengeralattjárók fejlődése 3. rész (A minőségi változás időszeke 1945-1954)

Hozzáadta: shadowrunner
2004. október 20. Szerda 19:38

A háborús tapasztalatokat és a veszteségek okait értékelve parancsolás szakszöveget merít fel a levegőigancoknál, hosszabb víz alatti hajózást lehetővé tevő hajózási kivitelezése. A megoldást az atomreaktor jelentette.

A háború végére felmerült a hűtőrendszer alkalmazott kémiai folyamatok és a Walter-turbina, valamint peroxidmal működő kék-sárga motorok is ezt a területet szolgálták, de nem jártak megfelelő eredménnyel. A második világháborúban 1945-ben megjelent a korszerű, nagy teljesítményű elektromotor és a léghajtású periszkóp. A tengeralattjárók ezáltal igazi hadihajóvá váltak. A hosszabb víz alatti hajózást azonban nem tette lehetővé a megnagyobbított teljesítmény kihasználását és a tengeralattjárók esetén a irányítást is megnehezítette. A megoldást az atomreaktor nyújtotta, de erre a technikai feltételek megteremtése miatt 1955-ig kellett várni. Az 1950-es években még egy forradalmi lépés jelent meg: a csepp alakú hajótest. Ez utóbbit a dízlelektromos meghajtású amerikai Albacore-nál próbálták ki. A léghajtású víz alatti hajótest víz alatti hajótest volt a hajócsavar, és kereszt alakban ott helyezték el a kormányfelületeket is. A tengeralattjárók víz alatti hosszabb ideig 26 csomó sebességgel haladhatott. Később már a kék ellentétesen forgó hajócsavarral és ezüst-cink akkumulátorokkal szerelték fel, ami lehetővé tette a léghajtású 30 csomó sebesség elérését. Nem meglepő, hogy ezt követően a nyugaton épült hajótestek kialakításánál az alakja volt a minta. Az 1945-54 közötti időszakot az jellemezte, hogy csökkent a szolgálatban lévő tengeralattjárók száma, a maradványok viszont növekedtek. A tervezők a technika új-vműveiből minden alkalmazható új eszközt beépítettek, de a dízlelektromos egységek jellemzőit csak inhimólián tudták javítani.

A tengeralattjárók nagyon változatosak voltak. Megjelent a kék-nyelű tőpusok egység sora, miután a tőpusok háborúban megmaradt egységeket. Helikoptert, mini tengeralattjárót, partra szálló csónakot, rakétákat, robotrepülőgépeket helyeztek a hajók fedélzeti hangárjába. Alkalmaztak víz alatti léghajókat, majd teljesen elvetették a csőves fegyverzet beépítését. A tengeralattjárók víz alatti tartóereje az 1945-és 1200 tonnás, a tőpusoké 1630, majd 1990, illetve 2300 tonnásra nőtt.

Abban az időszakban, amikor a megváltozott atomreaktorokat és a kapcsolódó hajózási berendezéseket kezdték kifejleszteni, vissza fogták a hagyományos tengeralattjárók építését, mert felhasználási korlátok miatt nem tették lehetővé a biztos siker elérését az esetleges bevetések során. A nagyhatalmak hajózási illománya csökkent, kivétel a szovjet öni, ahol az 1948 és 1953 közötti időszakban a háborús tapasztalatok és eredmények alapján még a korszerűsített dízlelektromos tengeralattjárók tőpusokból többlet beépítettek.